

Børne Blad

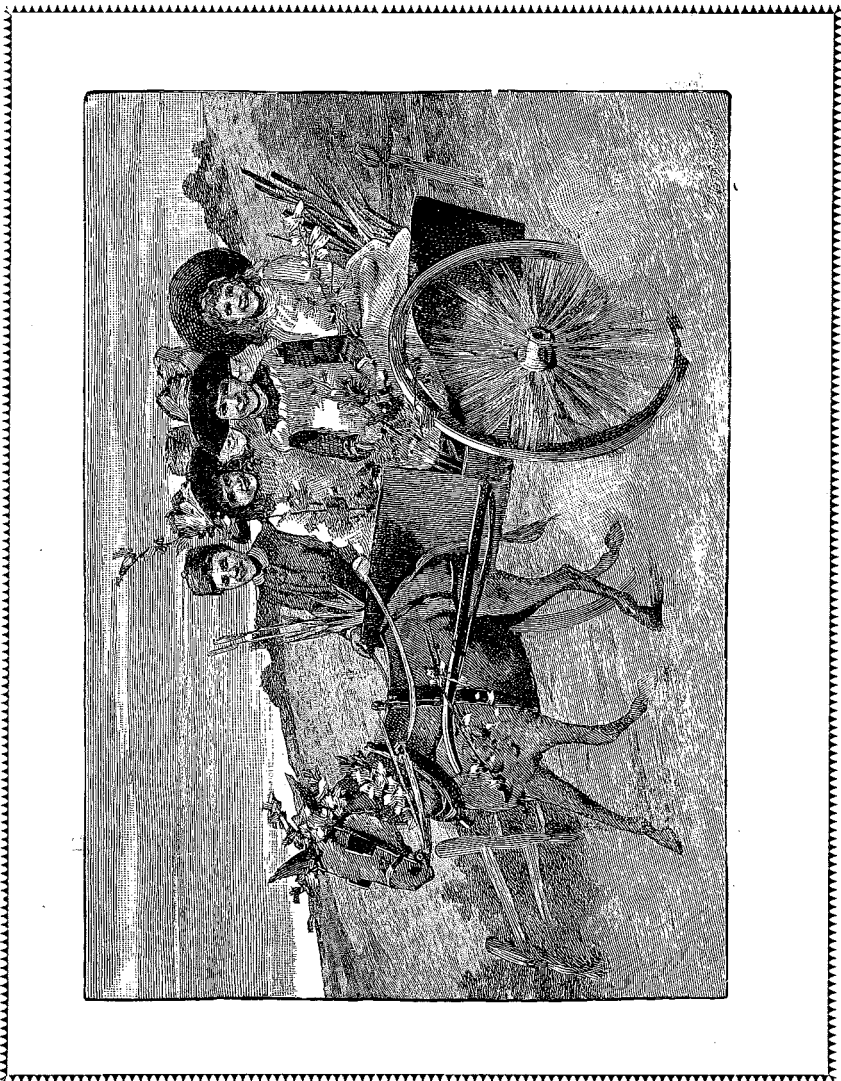
WALDO R.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 39.

30te september 1894.

20de aarg.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cent for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekempl. leveres det for 40 cent, og over 25 ekempl. for 35 cent. Til Norge koster det 60 cent.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Kullberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Otteogtredivte lektse.

Den anden bøn.

ABC-klassen: Joh. 3, 5: „Uden at nogen bliver født af vand og aand, kan han ikke komme ind i Guds rige.“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring til den anden bøn.

Forklarings-klassen: Som ovenfor og Rom. 14, 17: „Guds rige er ikke mad og drikke, men retfærdighed, fred og glæde i den Helligaand.“

Øink.

1. Hvormange slags er Guds rige? Tre slags: magtens, naadens og ærens rige.
2. Om hvilke af disse riger beder vi i den anden bøn? Om naadens og ærens rige.
3. Hvad er naadens rige? Guds naades herredømme i menneskene, som bestaar i retfærdighed, fred og glæde.
4. Hvad er ærens rige? Den evige salighed, hvor Guds ære forherliges af alle uddagte.
5. Hvormange mennesker hører til naadens rige? Alle de, i hvis hjerter Gud regjerer ved sin naade. Altså er de helliges samfund. Gud regjerer over alle ved sin magt, men han regjerer ikke i alle ved sin naade.
6. Hvorledes kom naadens rige til verden? Ved Jesus, som forberedte verden Guds naade. Da kom det, endog ingen af os, had derom.
7. Hvorledes kommer det til de enkelte mennesker? Ved gjensjælfelsen, naar mennesket begynder at tro naaden i Kristus, og ved den daglige fornyelse, naar mennesket styrkes i troen.
8. Hvorledes udbredes naadens rige i verden? Ved evangeliet's prædiken.
9. Hvorledes kommer ærens rige? Ved Jesu gjensjælfelse til verden.
10. Hvorledes kommer det til de enkelte mennesker? Der ved at Jesus flytter dem fra naadens ind i ærens rige i himmelen.
11. Hvad beder vi altsaa om i denne bøn? Om at troen paa naaden maa styrkes i de gjensjælfte; om at evangeliet maa udbredes og vække lyndere til sig, og om at Jesus snart maa komme og føre os ind i ærens rige.
12. Naar oplyses da denne bøn? Naar Guds ord udbredes, og vor himmelske fader giver os sin Helligaand, som gør det ved sin naade, at vi baade tror Guds ord og lever et helligt og gubeligt levnet her og i det tilfommene liv.
13. Naar lever vi et helligt og gubeligt levnet? Naar vi sætter al vor tro og tillid til Guds naade og vider troens kraft i livet.
14. Hvilket rige tilhører de, i hvis hjerter Gud ikke regjerer? Til djævelens rige.
15. Har da djævelen ogsaa et rige? Ja, alle vantrø og ugubelige tilhører hans rige.

Lessons for the Sunday School.

Thirty-eight Lesson.

THE SECOND PETITION.

ABC Class: John 3. 5: "Except a man be born of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God."

Catechism Class: Luther's Explanation of the second petition.

Explanation Class: Same as above and Rom. 14. 17: "The kingdom of God is not meat and drink, but righteousness and peace and joy in the Holy Ghost."

INSTRUCTION.

1. Of how many kinds is the kingdom of God? Three; the kingdom of power, of grace, and of glory.
2. For which of these kingdoms do we pray in the second petition? The kingdom of grace and of glory.
3. What is the kingdom of grace? That the grace of God, which is righteousness, peace and joy, rules in man's heart.
4. What is the kingdom of glory? The blissful state in heaven, where the glory of God is magnified by all the elect.
5. How many belong to the kingdom of grace? All those in whose hearts God rules by his grace. The church is the communion of saints. God rules over all by his power, but does not rule in all by his grace.
6. How did the kingdom of grace come to this world? Through Jesus, who purchased God's grace for the world. Then it came without our prayer.
7. How does it come to the individual? Through regeneration, when the individual believes God's grace in Christ; and through the daily renewal, by which man is strengthened in faith.
8. How is the kingdom of grace spread in the world? By the preaching of the Gospel.
9. How does the kingdom of glory come? By the second coming of Christ to the world.
10. How does it come to the individual? When Christ takes them from the kingdom of grace into the kingdom of glory in heaven.
11. What do we, then, pray for in this petition? That faith in God's grace may be strengthened; that the word may be spread and awake sinners to life, and that Jesus soon may come again to take us into the kingdom of glory.
12. When is this effected? When God's word is spread, and our heavenly Father gives us his Holy Spirit, so that by his grace we believe in his holy word, and live a godly life here on earth and in heaven for ever.
13. When do we live a godly life? When we put our faith and trust to the grace of God alone, and show forth the power of faith in our life.
14. To what kingdom do they belong, in whose hearts God does not rule by his grace? To the kingdom of Satan.
15. Has Satan also a kingdom? Yes; all unbelievers and ungodly persons are in his kingdom.

Herren prøver den gudfrøgtige.

Saa sort som nu har det dog aldrig før seet ud hos os", sagde Margrete med et sut til sin mand, den ærlige og stræbsomme Peter Hansen, som nu i flere maaneder forgjæves havde søgt arbejde. "Hvorfor hører Gud ikke vore bønner? Vi beder ham jo hver dag om brød."

"Er du da sulten nu, min kjære kone?" spurgte Peter venlig. "Vi manglede dog ikke melk og brød til frokost."

"Nei, men nu er det forbi med alting, og vi har ingenting til middag."

"Det er jo ikke middag endnu, er det vel?"

"Men jeg vilde gjerne vide, om jeg kan faa noget at koge og sætte paa bordet til middaa."

"Gud har sagt, at han vil give os vort daglige brød, men han har ikke lovet, at vi skal faa vide først, naar og hvorledes dette skal komme."

"Far", spurgte lille Lise, "ved da Gud, paa hvad tid vi skal spise til middag?"

"Javist, mit barn, det ved han godt. Gaa nu til skolen og vær ikke bange! Gud sender os nok noget at spise."

"Men der er saa meget andet, som vi nødvendig behøver", begyndte nu hans kone igjen. "Der er ingen olje mere i lampen, ingen sæbe til vasken."

"Du skal jo ikke vaske idag, men først imorgen, og igaar aftes havde vi jo endnu lys. Jeg skal nu gaa ud og søge arbejde; gaa du imedens til dit arbejde, min kjære kone, og kast din sorg paa Herren. Jeg ved nok, at du vil gjøre det, men du tager hver gang din byrde med dig igjen istedenfor at lade den ligge ved hans fødder."

"Men jeg kan ikke begribe, hvorfor Gud just lader dig komme i nød", svarte Margrete, "du er gudfrøgtig og arbejdsom, og dog har du gaaet uden arbejde i tre maanedes neder."

"Min kjære kone, idag ser du alting fra den mørkeste side. Tænk hellere paa, hvor god Gud hidtil har været mod os hvordan han har givet os alt, hvad vi nødvendig behøvede til livets ophold. Nu vil han blot se, om vi har en fast, hjertelig tillid til ham; derfor sender han os denne prøvelse."

Hvad vil han da tænke om os, om vi saa snart bliver forlagte, fordi alt ser lidt mørkt ud? Og egentlig har vi jo aldrig lidt nød; til hvert maaltid har du jo havt noget at sætte frem paa bordet."

Med disse ord forlod Peter sit hjem for paany at gaa ud og søge arbejde, men han blev overalt afvist. Snart var det middag, og nu begyndte fristeren at hviske i hans øre: "Peter, nu komme dine børn sultne hjem fra skolen og finder ikke noget at spise; de ved, at du har bedt Gud om hjælp, og endda har han ikke skaffet nogen udvei."

Peter lod dog ikke denne stemme faa ørelyd. "Himmelske fader", sukede han, "du ved, at jeg har gjort, hvad der var mig muligt, men forgjæves. Nu vil jeg være stille og se, paa hvad maade du vil sende mig hjælp. Du vil ikke lade min tro beskjæmmes for kone og børn; de ved, at jeg venter hjælpen fra dig."

Under saadan samtale med sin himmelske fader nærmede Peter sig langtsomt sin bolig.

"Hvad skal du nu svare dine børn", begyndte atter fristeren, "naar de ser, at Gud ikke har hørt dig?"

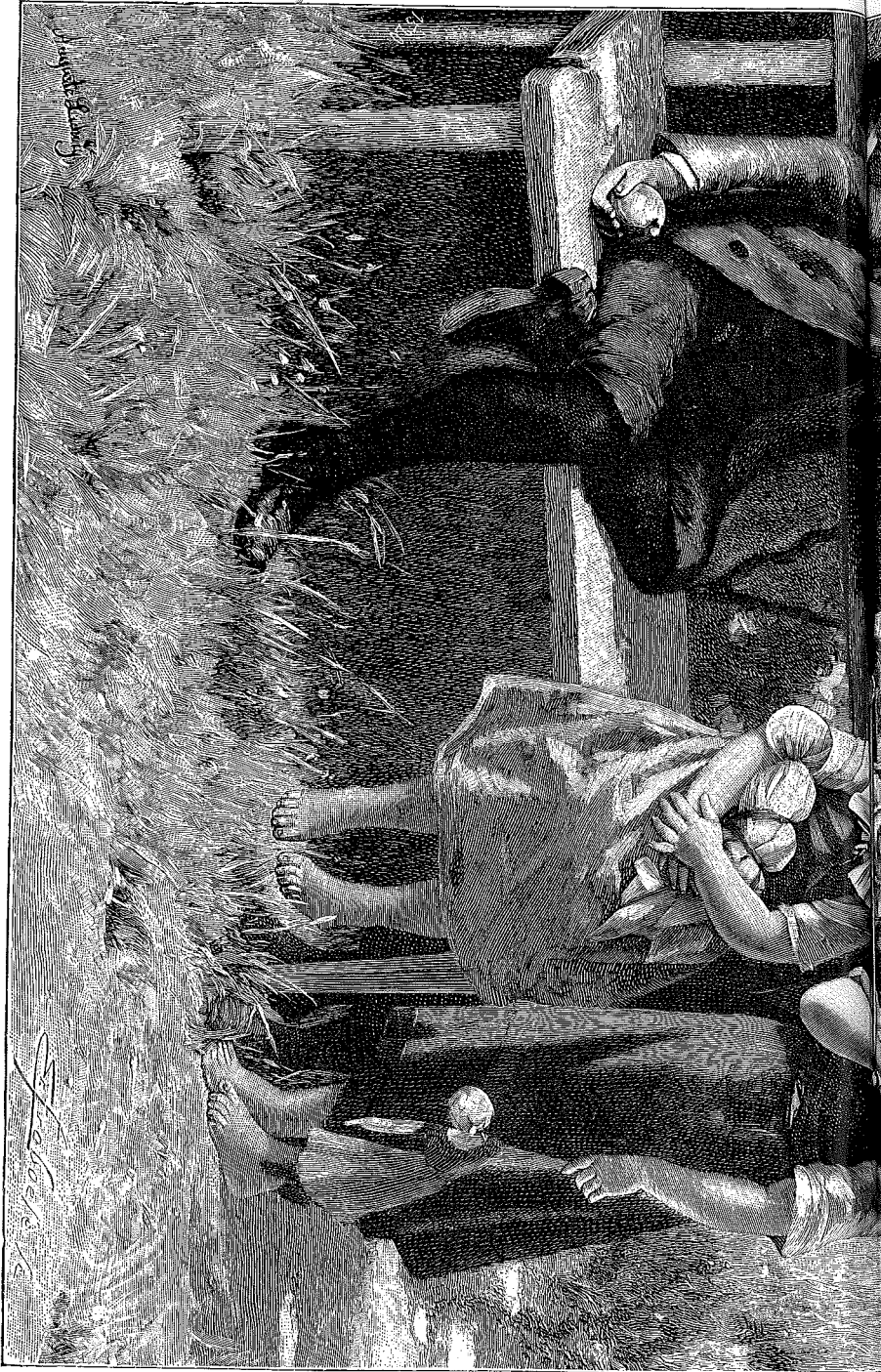
"Herre, forøg mig troen!" bad Peter.

"Far", raabte børnene jublende, idet de skyndte ud imod ham, "skynd dig ind, saa skal du se saadan en god middagsmad, mor har labet til os! Vi venter kun paa dig!"

Et fad med dampende, velsmagende suppe stod paa bordet, og nu fortalte Margrete med taarefulde øine, at straks efter at manden var gaaet ud, var hans forrige husbond kommen og havde havt tre dollars med sig. Han havde nemlig i sine bøger tilfældigvis opdaget, at Peter ved den sidste udbetaling for tre maanedes siden havde faaet tre dollars for lidet.

"Du tænker da vel ikke, at disse penge tilfældigvis er komne idag?" afbrød Peter sin kone.

"Nei, jeg ved det nu bedre", svarte hun. "Jeg vilde jo ogsaa gjerne stole paa Gud; men igaar og idag har jeg været meget svag i troen, det erkjender jeg. Nu ser jeg, hvor trofast Gud er. Men du har endnu ikke hørt alt, det bedste kommer tilsidst. Fabrikieren sagde, at du imorgen igjen kunde begynde dit arbejde hos ham, og han foreskrev, at han havde arbejde til dig for flere maanedes."

Sra Barnclibet.

Moderen øste nu den gode suppe op til de hungrige børn. Men før de tog sine skeer, foldene de hænderne, som de altid pleiede, og faderen udtalte en varm taktsigelse til Gud. Bordbønnen var denne gang længere end feddanklig, og alligevel fandt ingen den for lang. Endog den lille 5-aarige Lise forstod meget vel, hvorfor far idag takkede saa særdeles varmt for den gode suppe, som Gud havde sendt dem.

Paa flugt.

(Af Chr. Schmid.)

(Fortsættelse.)

Det var over midnat, da han naaede den gamle fisters hus. Han bankede paa vinduet. Fiskeren kom ud og blev ikke lidet forkræftet; han troede, at det var en soldat, som vilde fængsle ham eller hans broder; han vidste jo, at de havde skaffet sig mange fiender paa grund af sin trofald mod familien Erlou. Da tilslut den brave fister gjentjendte adelsmanden, hævdede han sine arme mod himmelen og udrød: "Gud være lovet!" Snart var de begge inde i stuen, hvor den trofaste Nikard styrkede jublende mod sin herre. Erlaus første spørgsmaal gjaldt hans kone og barn. Nikard fortalte da, at fru'n og Karl var reddede, og at fru'en Lina havde været meget syg, men nu var frisk igjen og var der i huset.

Lina, som havde ligget og sovnet i et siddeskammer, var daagnet ved Nikards glædesudbrud og kjendte sin faders stemme. Med glædestaarer kom hun et øieblik efter styrkende ind og kastede sig i hans arme.

Erlau ønskede straks samme nat at blive sat over floden, da han ikke kunde føle sig tryk, saalænge han var i Frankrig. Den samme lille baad, som havde bragt hans hustru og søn over til den tykke bred, skulde ogsaa føre ham over. Sammen med Lina gik han straks nedover mod floden. Den gamle fister gik foran, og Nikard fulgte efter og bar en badsæk med tøj. Natten var skjernklar. I dyb stilhed nærmede de sig Rhinen, hvor den lille baad laa mellem nogle buske. Men pludselig hørte de skud bag sig og flere raa stemmer, som raabte:

"Holdt! Holdt dernebe!"

Fldebranden i fængselsbygningen var hurtig bleven sluttet. Soldaterne undersøgte straks, om det var lykkes nogen af fangerne at undslippe under branden, og til sin ærgrelse fandt de hr. Erlaus fængselsrum tomt. Den soldat, som havde mistet sin uniform, sin sabel og sit gevær, streg rasende af brede: "Han er undsløjet i mine klæder og med mine vaaben! Lad os sætte efter ham med engang!"

De kom hurtig paa spor efter ham, og snart var en hel hob forbitrede soldater paa vei i retning af floden. Med frygtelige skrig nærmede de sig, og de stakkars flygtninger bævede af angst. De skrydte sig saa hurtig som muligt hen til baaden. Hr. Erlau naaede først ned til den med Lina i sine arme; han og Nikard greb straks aarene og roede afsted af alle kræfter. Til den gamle fister var der ingen plads i baaden, og han stjulte sig derfor i en hul træstamme i nærheden.

Baaden var knapt kommet tyve skridt fra land, da soldaterne var nede ved floden. Snart begyndte de at skyde paa flygtningerne, og disse hørt, hvorledes kuglerne pøb dem om ørene. Lina fik befaling til at lægge sig ned i bunden af baaden, og de to røre fordoblede sine anstrengelser. En kugle gjennembovede Erlaus hat, og et par andre rammede Nikards aare. Baaden laa ikke kort mere end en haandsbred over vandet og var flere gange paa at fylde med vand; men heldigvis slap de alle tre uskadte over til den anden bred.

Da de var komne iland, kastede Erlau sig paa knæ og takkede Gud for sin frelse; Lina og Nikard fulgte hans eksempel. Derefter satte de sig ned paa en omskrytet træstamme for at hvile sig ud efter anstrengelserne. Da de havde faaet sig en stunds hvil, besluttede de sig til at gaa videre. Nikard gik foran med sin stav i haanden og sit og sin herres tøj paa ryggen. Han tog veien mod Schwartzwald, som har faaet sit navn af sine mange, mørke granstove.

5. Den tro tjener.

Hr. Erlau tænkte nu selvfølgerlig først og fremst paa at finde sin hustru. Nikard kjendte en brav bonde, som ikke boede meget langt borte, og til ham gik de først for at

hvile sig ud nogle dage, førend de fortsatte reisen. Men adelsmanden var knapt kommen ind paa gaarden, førend han begyndte at snøkke om at reise igjen. „Jeg har ingen ro paa mig“, sagde han til Nikard, „førend jeg har fundet min kone og min søn. Du mener vistnok, min brave Nikard, at de er i god behold i Schweiz; men hvorledes skal vi komme did? Tilføds kan ikke Lina reise saa langt, og nok penge, saa vi kan tjøre, har jeg ikke.“

Nu tog Nikard frem en pung, som han tømte paa bordet; den var fuld af guldpenge.

„De er ikke saa fattig, som De tror, naadige herre“, sagde han. „Alt dette er Deres eiendom.“

Adelsmanden blev staaende og se snart paa tjeneren og snart paa pengene.

„Da De endnu boede paa Deres slot“, sagde Nikard, „var De altid saa velgjørende mod trængende, kjære herre. Hvor mangen en fik ikke laant penge af Dem, naar han var i nød. Mådens De sad i fængsel, og Deres frue var flygtet ud af landet, benyttede jeg blandt andet tiden til at indkræve nogle af disse penge. Der gives desværre mennesker, hos hvem der hverken findes taknemmelighed eller ærlighed; men jeg traf dog ogsaa rebelige sjæle, ja endog saadanne, som ikke alene betalte tilbage, hvad de havde laant, men ogsaa gav mig mere for dermed at kunne hjælpe min herre.“

Erlau tællede pengene; det viste sig at være en meget betydelig sum.

Nikard kjøbte en hest og en let bondebog, som han fik indrettet saa, at man i regnveir kunde spænde et dække af seildug over den. Og saa reiste de videre. Nikard gik for det meste tilføds ved siden af vognen. Erlau og Lina vilde, at han skulde beskæftige dem at tjøre, men dette var noget, den elskelige gamle mand sjelden vilde tillade. Saaledes naaede de frem til Schweiz; men det var ikke muligt at saa nogen bestemt oplysning om fru Erlau og hendes søn. Alle efterspørgsler var forgjæves. Erlau kom tilsidst til den overbevisning, at hun maatte have taget en anden vej, og de vendte derfor tilbage til Schwaben.

I midlertid var det forbi med hr. Erlaus kræfter. Den haarde behandling i fængslet, de sindsbevægelser, han havde maattet udstaa,

og tilsidst rejsens besværligheder havde tilsammen været for meget for hans kræfter. Han blev syg og maatte stanse i en liden by i Schwaben, indtil han var bleven bedre.

Nikard fik leiet nogle værelser og styrede den lille husholdning under opholdet i byen. Lina hjalp ham trolig og udførte med glæde alt det arbejde, som ikke oversteg hendes kræfter. Erlau maatte i begyndelsen næsten stadig ligge tilsengs, og der gik lang tid hen, førend han atter kunde være oppe størstedelen af dagen. Lina gjorde alt for at pleie ham godt og for at glæde ham og saa tiden til at gaa. Hun forstod hver dag at finde paa et eller andet, som kunde glæde ham, snart med en ny ret mad, som hun selv havde lavet, snart med en ny sang eller med en eller anden behagelig efterretning. Og faderen gav ogsaa paa enhver mulig maade tilkjende sin hjærlichkeit og taknemmelighed.

I denne tid faldt Linas fødselsdag. Fornøjet gik hun om eftermiddagen til kirken for at takke Gud og for at bede for sin mor og bror. Da hun kom hjem, stod endel af hendes vndlingsblomster, de deiligste røde og blaa lekfjær i vinduet, og over blomsterne hang et smukt bur, og i det hoppede den nydeligste kanarifugl omkring; den lignede ganske den, som hun havde hørt i det gamle hjem. Lina var aldeles henrykt af glæde. Men taarer i øinene traadte hun hen til faderen for at takke ham.

„Ja, du faar tage tiltakke med dette“, sagde denne. „Jeg har ikke mere at give dig den gang. Da vi var paa vort kjære slot, var det nok anderledes. Da blev dagen fejret med høi jubel og var en fest for hele landsbyen. I dag vil vi glæde os i stilhed paa den.“

Til middag havde Nikard skaffet finere mad, end de pleiede at have til dagligdags; hr. Erlau var ogsaa mere livlig, end han havde været paa lang tid. Den tro tjener maatte sidde tilbords med sin herre. Som sidste ret bragte Nikard en stor kage, smykket med blomster og en flaske med deilig vin fra deres hjemland. Faderen drak først Linas og derpaa sin hustru og søns skaal. Men tanken paa de kjære bragte dybt vemod til at blande sig med glæden, og mere end en taare dryppede ned i vinen.

(Fortættes.)

Min ven Henrik.

(Efter sv. Barnav.)

Ha jeg var en liden pige og først nylig havde begyndt paa skolen, havde jeg en liden ven, som jeg daglig legte med.

En dag sagde han til mig:

„Sid det snart var søndag! Skrædderen har syet nye klæder til mig, og jeg skal faa bukker med sæler til akkurat som en voksen mand, og jakke og vest med saadanne fine knapper i! Og til søndag skal jeg faa lov til at have dem paa, hvis det bliver pent veir.“

Nu begyndte vi begge at regne ud, hvor mange dage der var igjen til søndagen, og vi blev begge glade, da vi fandt ud, at der ikke var mere end tre. Dog — hvorledes skulde ikke alt være forandret inden søndagen.

Den følgende morgen gjensaa jeg Henrik; men da kunde han ikke mere glæde sig over sine nye klæder; han talte ikke mere med mig. Han laa aldeles stille i sin seng; hans øine var lukkede, og de før saa røde kinder var aldeles hvide — Henrik var død; han sov for aldrig mere at vaagne her paa jorden.

Hans moder havde om midtdagen sagt ham, at han skulde komme ud paa marken til hende, naar han kom hjem fra skolen. Henrik lovede dette; men da han kom hjem, sagde en storre gut til ham: „Kom lad os gaa ind i eders stald og finde en plante og lave os en gynge.“

Henrik hulkede paa, hvad han havde lobet sin moder; men alligevel var han ikke vanstelig at overtale. Han tænkte desværre ligesom saa mange andre smaagutter, at det er gilbt at gjøre som de større gutter. Hans moder ventede paa ham; men han kom ikke. Da hun tilsidst vendte hjem, gif hun for at lede efter ham, og da hun fandt ham, begyndte hun at bebreide ham hans ulydighed. Han saa paa hende med et blik, der var saa bedrøvet og saa underligt, at hun siden aldrig kunde glemme det.

„Snille mama, lad mig slippe at faa ris,“ bad han. „Jeg faldt ned og stødte mig, og det gjør saa ondt i min ryg. Snaf endelig ikke om det til papa; thi han har forbudt mig at gaa ind i den nye stald, og han vil blive saa bedrøvet, om han faar høre, at jeg alligevel har gjort det. Fredrik narrede mig med sig; vi skulde gjøre en gynge,

og jeg skulde klatre op for at sætte den fast; men saa faldt jeg paa hovedet lige i gulvet.“

Inden moderen havde kunnet svare, udbrod han atter med et angstfuldt blik: „O, mama, jeg har saa ondt i hovedet — saa ondt, saa ondt! Hjælp mig, hjælp mig! Lad mig faa komme iseng.“

Moderen klædte hurtig af ham og lagde ham i sengen, hvor han snart sovne. Kort efter kom faderen hjem. Moderen fortalte, hvad der var hændt, men bad ham om ikke nu at gaa ind til gutten, da han saa ud til at sove rolig.

Faderen satte sig tilbords; men maden vilde ikke smage ham. Henrik var hans yngste barn, og han var saa umaabelig glad i ham; han havde derfor ingen ro paa sig, før han kunde komme ind og se til ham. Sagte sneg han sig hen til hans seng. Henrik sov — han var sovnet for aldrig mere at vaagne her paa jorden. Læge blev straks hentet, og han erklærede at der ved faldet var bevirket en blødning i den lille guts hjerne.

Vi kan tænke os til de stakkels forældres sorg og smerte. Men denne sorg drev dem til at søge trost ved korsets fod, og de lærte at kjende den fresser, som giver de sørgende trost. Faderen udtalte senere under taarer: „Jeg troede, at mit hjerte skulde briste af sorg over min lille Henrik. En forfærdelig angst plagede mig dag og nat, indtil jeg i sandhed kunde sige: „Min ven er min, og jeg er hans. Jesus har nu taget imod mig og rensset mig fra alle mine synder.“

Opløsning paa gaader i nr. 37.

1. En sag. 2. Den har to kjønder, fire polsepindender, og naar den spises, faar den tilslut en ende. 3. Det kan drive møller og sa-briker. 4. Naar du trækker af dig et par handsker, vil du forstaa det.